

ΕΤΟΣ 61οv

23 Ιουλίου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 25 (3134)

Η ΕΠΙΦΟΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ

Ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸν κόσμον αὐτὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ὀλοκλήρωσε τὴν ὀρθόδοξον πίστην καὶ θεολογίαν καὶ καθόρισεν τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας. Σέ κάθε λειτουργικὴ σύναξιν ἀλλὰ καὶ σέ κάθε προσωπικὴ ἐκδήλωση προσευχῆς πρὸς τὸν Θεὸν πρωτοστατεῖ ἡ χάρις τοῦ Παρακλητοῦ ποῦ καθαρίζει, ἐμπνέει καὶ φωτίζει, ἀγιάζει καὶ σώζει κάθε πιστεύουσα καρδιά, κάθε χριστιανικὴ ψυχὴ. Εἶναι ἡ δωρεὰ τοῦ οὐρανοῦ στοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι ἡ ἀποκάλυψη τοῦ τρίτου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδας. Εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς θεολογίας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ προαναγγελία

Πέρα ἀπὸ τίς προφητεῖες γιὰ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, οἱ προφῆτες τῆς Π.Δ. ἀναφέρθηκαν καὶ στὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἦσαν τὰ προφητικὰ χεῖλη τοῦ Ἰωὴλ, πολλοὺς αἰῶνες πρὶν, προαναγγεῖλαι τὸ γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς: «Θά ξεχυθεῖ χάρις ἀπὸ τὸ πνεῦμα μου σέ κάθε ἄνθρωπον καὶ θά προφητεύσουν οἱ γιοὶ σας καὶ οἱ κόρες σας καὶ οἱ πρεσβύτεροι». Δηλαδή ὅτι ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θά μεταδοθεῖ σέ ὅλους ὅσοι πιστέψουν σὴ θεϊκὴν του Ὑπόστασιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ προφητικὸς λόγος ὄλων τῶν προφητῶν ἦταν καρπὸς τοῦ Παρακλητοῦ. Διότι, ὅπως γράφει ὁ ἀπ. Πέτρος, «ὑπὸ Πνεύματος Ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι» (Β΄ Πέτρ. 1,21). Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐνέπνεε τοὺς προφῆτες νὰ μιλοῦν καὶ νὰ προφητεύουν καὶ φανέρωνε ἐμμέσως τὴν παρουσία Του.

Ἡ ὑπόσχεση

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, πρὶν ἀπὸ τὴν Ἀνάστασίν Του, ὑποσχέθηκε μέ βεβαιότητα στοὺς Ἀποστόλους ὅτι ὁ Πατέρας του θά τοὺς στείλῃ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον: «ἄλλον παράκλητον δώσει ὑμῖν... τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας» (Ἰω. 14,16-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. β' 1-11)

Ἡ δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες οἱ ἀπόστολοι ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέροις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν· γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνῆλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἰς ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν. Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ἧ ἑγεννήθημεν, Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρητες καὶ Ἄραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέροις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;

17). Ὀνομάζει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο Παράκλητο. Διότι παρακαλεῖ, μεσιτεύει γιὰ μᾶς στὸν Θεὸ «στεναγμοῖς ἀληθίνοις» (Ῥωμ. 8,26), δηλαδή μέ θεῖους στεναγμούς πού δέν μποροῦν λέξει νά τοὺς ἐκφράσουν. Τόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἐπίσης ὁ Χριστὸς ὀνομάζει τὸν Παράκλητο καὶ Πνεῦμα ἀληθείας. Διότι ὁ Κύριος Ἰησοῦς διὰ τοῦ Πνεύματος «φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον» (Ἰω. 1,9). Ὁδηγεῖ κάθε ἄνθρωπο πού ἐπιθυμεῖ νά γνωρίσει τὸν ἀληθινὸ Θεό.

Μετά τὴν Ἀνάστασή Του ὁ Χριστὸς πάλι τοὺς ὑπενθύμισε νά μὴν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ μέχρι νά τοὺς στείλει «τὴν ἐπαγγελίαν» τοῦ Πατρὸς του. Γεγονὸς πού ἔγινε τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἡ ἐπιφοίτηση

Πενήντα μέρες μετά τὴν τρίήμερο ταφὴ καὶ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, πραγματοποιήθηκε ἡ ἔκχυση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στό ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν Ἀποστόλων. Ἦμοιαζε μέ ἦχο βιαίας πνοῆς ἰσχυροῦ ἀνέμου πού ἄρχισε νά φυσᾷ ἀπροσδόκητα καὶ ἀπότομα. Φαινόμενο ὑπερφυσικό, πού ἔγινε ὁμως αἰσθητὸ στοὺς παρευρισκόμενους. Ἦταν ἡ αἰσθητὴ παρουσία τοῦ Παρακλήτου γιὰ πρώτη φορά στοὺς ἀνθρώπους. Καὶ γέμισε τὸ κῶρο πού βρισκόνταν ἀπὸ τὴ μιά ἄκρη μέχρι τὴν ἄλλη. Γιὰ νά δείξει τὸν πληοῦτο τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ὅταν ἔφθασε ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦσαν ὅλοι μαζί οἱ Ἀπόστολοι εἰς τό ἴδιο μέρος. Καί ἔξαφνα ἦλθε ἀπό τόν οὐρανόν βοή, σάν νά φυσᾷ δυνατός ἄνεμος, ὁ ὁποῖος ἐγέμισε ὅλο τό σπίτι ὅπου ἐκάθοντο. Καί παρουσιάσθησαν γλώσσες σάν φλόγες φωτιᾶς νά διαμοιράζωνται εἰς αὐτούς καί νά κάθεται εἰς τόν καθένα μία, καί ἐπληρώθησαν ὅλοι ἀπό Πνεῦμα Ἅγιον καί ἄρχισαν νά μιλοῦν ἄλλες γλώσσας καθώς τό Πνεῦμα τοῦς ἔδινε δύναμιν λόγου. Κατοικοῦσαν δέ εἰς τήν Ἱερουσαλήμ Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπό κάθε ἔθνος ὑπό τόν οὐρανόν. Ὅταν ἔγινε ἡ βοή αὐτή, ἐμαζεύθηκε πλῆθος καί ἦσαν ὅλοι κατάπληκτοι, διότι ὁ καθένας τοῦς ἄκουε νά μιλοῦν τήν δικήν του γλώσσαν. Καί ἐξεπλήσσοντο ὅλοι καί ἐθαύμαζαν καί ἔλεγαν μεταξύ τους, “Δέν εἶναι ὅλοι αὐτοί πού μιλοῦν Γαλιλαῖοι; Πῶς συμβαίνει λοιπόν νά τοῦς ἀκούμε ὁ καθένας μας εἰς τήν δικήν μας μητρικήν γλώσσαν; Πάρθοι καί Μηδοὶ καί Ἑλαμίται καί οἱ κατοικοῦντες τήν Μεσοποταμίαν καί τήν Ἰουδαίαν καί τήν Καππαδοκίαν, τόν Πόντον καί τήν Ἀσίαν, τήν Φρυγίαν καί τήν Παμφυλίαν, τήν Αἴγυπτον καί τά μέρη τῆς Λιβύης, ἡ ὁποία ἐκτείνεται πρὸς τήν Κυρήνην, καί οἱ ἐδῶ ἐγκατεστημένοι Ῥωμαῖοι καί Ἰουδαῖοι καί προσήλυτοι, Κρῆτες καί Ἄραβες, τοῦς ἀκούμε νά μιλοῦν στίς δικές μας γλώσσες διὰ τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ”.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Στή συνέχεια ἄλλο παράδοξο γεγονός συνέβη. Φανερώθηκαν πύρινες γλώσσες φωτιᾶς πού μοιράστηκαν καί κάθισαν πάνω στήν κεφαλή τῶν Ἀποστόλων. Ἦταν ἡ δραστική ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού καίει καί καθαρίζει ταυτόχρονα κάθε ψῆγμα ἁμαρτίας. Ἄλλιά καί φωτίζει νοῦ καί καρδιά μέ θεία γνώση καί σοφία, ὥστε νά ἀντιλαμβάνεται τά θεῖα καί νά τά ἐρμηνεύει. Καί ἡ ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐδραιώθηκε, ἔμεινε μόνιμα στοῦς Ἀποστόλους. Καί μονιμοποιήθηκε μέ τήν τέλεση τῶν ἱερῶν Μυστηρίων μέσα στήν Ἐκκλησία πού ἔγινε ταμιοῦχος καί πάροχος τῆς θείας χάριτος τοῦ Παράκλητου.

Ἡ πνευματική ζωή

Μέ τή δύναμη αὐτῆς τῆς χάριτος προσελκύονται οἱ πιστοί, καθλιεργοῦν τοῦς ἑαυτούς τους μέσα στήν ἁγιοπνευματική ζωή τῆς Ἐκκλησίας, καί ἐξασφαλίζεται ἡ ἐνότητα τῶν μελῶν της. Διακρίνουν τίς πράξεις τους ἀπό τίς πράξεις τῆς ἁμαρτίας, ξεχωρίζουν τήν ἀλήθεια ἀπό τό ψέμα, ἐλπίζουν μέ βεβαιότητα στήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν καί τήν αἰώνια ζωή καί δίνουν εὐλογημένο περιεχόμενο στήν προσωπική τους ζωή ἐδῶ στή γῆ. Διακατέχονται ἀπό πνεῦμα μετάνοιας, πνεῦμα καθοσύνης καί ἀγάπης, πνεῦμα ταπεινώσεως, πραότητος καί εἰρήνης, πνεῦμα πνευματικῆς ἀνδρείας καί σταθεροῦ φρονήματος, πνεῦμα

23 Ιουνίου 2013: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
Ἀγριππίνης († 253-60) μάρτυρος, Ἀριστοκλέους
πρεσβυτέρου, Δημητρίου διακόνου, Ἀθανασίου ἀναγνώστου.
Ἦχος: — — Ἐωθινόν: — — Ἀπόστ.: Πράξ. β' 1-11 — Εὐαγγ.: Ἰω. ζ' 37-52, ν' 12.
Ἡ ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 30 Ιουνίου, τῶν Ἁγίων Πάντων.
Ἀπόστολος: Ἐβρ. ια' 33 - ιβ' 2 — Εὐαγγέλιον: Μαθθ. θ' 36, ι' 1-8.

ἀγιασμοῦ καί σωτηρίας. Χαριτώνονται καί ἤδη προγεύονται τόν Παράδεισο ἀπό τόν κόσμο αὐτό, χωρίς νά φθείρονται μέσα στή μταιότητα τοῦ κόσμου.

Ὁ καταληκτικός ὕμνος τῆς θείας Λειτουργίας, «εἶδομεν τό φῶς τό ἀληθινόν, ἐλάβομεν πνεῦμα ἐπουράνιον, εὔρομεν πίστιν ἀληθῆ, Τριάδα ὁμοούσιον· αὕτη γάρ ἡμᾶς ἔσωσεν», φανερώνει τή μόνιμη ἐμπειρία τῆς πίστεως στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ὁ καρπός τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἀνεξάντλητη καρποφορία τοῦ Πνεύματος τῆς Πεντηκοστῆς στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄρχιμ. Χ. Ν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Ἀρχιεπισκόπου Τιράνων καί πάσης Ἀλβανίας

«ΕΩΣ ΕΣΧΑΤΟΥ ΤΗΣ ΓΗΣ»

Ἱστορικά ἱεραποστολικά μελετήματα

(ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας, σχῆμα 15,5x22,5 σελ. 388)

Ἡ παρούσα συλλογή μελετημάτων τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Τιράνων καί πάσης Ἀλβανίας κ. Ἀναστασίου ἀποτελεῖ ἐκδοτικό γεγονός, καθώς οἱ ἀναγνώστες δύνανται νά κατανοήσουν ἐκκλησιολογικά τήν ἀνά τόν κόσμο διάδοση τῆς ἀλήθειας τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Ὁ συγγραφέας ἀναδεικνύει τή βαθύτερη θεολογική σημασία τῆς ἱεραποστολῆς, πού εἶναι συυφασμένη μέ τήν ἴδια τή φύση τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά εἶναι ἱεραποστολική, ν' ἀνοίγει τίς ἀγκάλες τῆς σέ μή μέλη τῆς, καί νά κηρύσσει τόν λόγο τοῦ Εὐαγγελίου, πραγματώνοντας ἔτσι τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου μας «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη» (Μαθθ. 28,19).

Τό ἔργο χωρίζεται σέ δύο μέρη: Τό πρῶτο εἶναι ἀφιερωμένο στήν ἱεραποστολική δράση τῶν μοναχῶν τῆς ἐρήμου καί τῶν πρώτων χριστιανῶν, καθώς καί στήν ἐνδοξη ἐποχή τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τῆς Ἀνατ. Εὐρώπης, χάρη στίς σύντονες καί ὀργανωμένες ἱεραποστολές τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Στό δεύτερο μέρος παρουσιάζονται ἐκτενῶς οἱ μέχρι πρότινος ἄγνωστες στό εὐρύ κοινό ὀρθόδοξες ἱεραποστολές τῶν νεότερων χρόνων στήν Κίνα, τήν Ἰαπωνία ἀλλά καί τήν Ἀλάσκα. Ἡ εὐρύτητα τῶν παρτιθέμενων πληροφοριῶν καί ἡ πλούσια βιβλιογραφία, στήν ὁποία παραπέμπει ὁ συγγραφέας, καθιστοῦν τό ἔργο ὄχι μόνο εὐληπτο γιά τό εὐρύ κοινό, ἀλλά καί ἀπαραίτητο ἐγχειρίδιο γιά κάθε ἐπιστημονικό ἐρευνητή.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ἐπί τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr